

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: O. F. M., nar., stát. přísl. Kuba,
bytem,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2018, č. j. OAM-340/LE-LE05-P05-PD3-2011,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neprodlužuje.
2. Žalobce uvádí, že dne 19. 4. 2018 podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu spočívající v hrozbě mučení a nelidského či ponižujícího zacházení v případě návratu do vlasti, kdy tam dochází k omezování výjezdů a návratů kubánských občanů do vlasti a s tím spojené možnosti jejich zadržení a věznění ze strany policejních složek a rovněž spojené se špatnými podmínkami tamních věznic. Doplňková ochrana byla žalobci v minulosti udělena a následně opakovaně prodlužována.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

3. Žalobce namítá porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), z důvodu, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti daného případu, čímž byl porušen rovněž § 2 odst. 4 správního řádu. Přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem případu. Dále namítá porušení 14a zákona o azylu, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nepřihlížel ke všemu, co vyšlo během řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, porušení § 68 odst. 3 správního řádu a porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě návratu na Kubu hrozí žalobci nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu.
4. Dle žalovaného došlo na Kubě k takovým zásadním a trvalým změnám, že doplňková ochrana není již v daném případě zapotřebí. Žalovaný se zaměřil na zkoumání možností občanů Kuby opouštět zemi původu a opět se tam navracet, neboť v této souvislosti byla dle něj žalobci doplňková ochrana udělena. Došel k závěru, že v drtivé většině je státními orgány respektováno nové znění migračního zákona. Kubánské orgány mají nicméně o svých občanech, pokud jde o migraci, detailní přehled, ze země vycestovat do ní přicestovat lze pouze s platným kubánským cestovním pasem. Tamní státní orgány však většinou soustavně nesledují osoby, které se vrací po dlouhodobém pobytu v zahraničí a nedochází ke znárodňování majetku emigrujících občanů. Žalobci byla doplňková ochrana udělena konkrétně proto, že přesáhl povolenou dobu vycestování, v důsledku čehož by mu mohlo v případě návratu hrozit nebezpečí vážné újmy.
5. Žalobce nesouhlasí s posouzením věci žalovaným. Domnívá se, že od posledního prodloužení doplňkové ochrany nedošlo k žádné reálné a podstatné změně okolností. Opakovaně se v práci, kdy pracoval jako učitel, i doma vyjadřoval k politické situaci v zemi a byl proto několikrát zatčen, přičemž zatčení bylo spojeno s fyzickým násilím. Byl vždy 24 hodin zadržován, poté mu byla uložena pokuta a byl propuštěn. Domnívá se, že mu v případě návratu stále hrozí nebezpečí vážné újmy. K jeho zadržování docházelo z důvodu jeho nesouhlasu s tamním politickým režimem. Žalobce poukazuje na to, že institut doplňkové ochrany je promítnutím zásady non-refoulement, která vyplývá z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž tato zásada má absolutní charakter.
6. Žalovaný vycházel dle žalobce z neadekvátních podkladů, konkrétně z informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017 a konzulární informace ZÚ Kuby v ČR ze dne 14. 11. 2016. Informace poskytnutá zastupitelským úřadem Kuby však dle žalobce nemůže naplňovat podmínky § 23c zákona o azylu, neboť nelze očekávat, že by úřad země původu sám přiznával porušování lidskoprávních závazků. Tato informace není důvěryhodná, transparentní ani vyvážená, žalobce by se k ní nemohl dostat tak jako žalovaný. Žalovaný měl také vycházet i z dalších zpráv o zemi původu, se kterými ale nepracoval v odůvodnění rozhodnutí. To se opírá pouze o informaci z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018.
7. Dále žalobce namítá, že legislativní změna, kterou uvádí žalovaný, se odehrála před prodloužením doplňkové ochrany v roce 2014 a 2016, tudíž je s podivem, proč žalovaným nebyla zohledněna již tehdy. Je možné, že žalovaný pouze hledá důvody pro neudělení doplňkové ochrany ve formální změně zákona, jeho dodržování v praxi je však věc druhá. Nemůže se jednat o podstatnou změnu okolností od doby rozhodnutí o prodloužení

doplňkové ochrany, neboť tyto okolnosti zde byly již přítomny v době prvního i druhého prodloužení doplňkové ochrany (2014 a 2016).

8. Žalovaný dle žalobce s ohledem na formulaci, že nové znění právní úpravy je respektováno v drtivé většině případů, připustil, že v některých případech tomu tak být nemusí. Pokud by žalovaný dostatečně analyzoval zprávy o zemi původu žalobce, nepochybně by došel k závěru, že se tamní situace nijak nezměnila. K tomu odkazuje na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 4 Az 68/2017 ze dne 11. 9. 2018. Problémy v zemi dokládají i informace žalovaného, například Zpráva MZV USA ze dne 3. 3. 2017, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018, zhoršily se také vztahy mezi Kubánskou republikou a USA. Problémy potvrzuje i Výroční zpráva Amnesty International 2018. Žalovaný dle žalobce sice vychází ze zpráv Amnesty International, ale neuvádí, z čeho konkrétně dovozuje, že se situace v zemi měla zlepšit.
9. Žalobce se domnívá, že jsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a nedostatků ohledně skutkového stavu. Žalobce žádá, aby mu byla doplňková ochrana prodloužena přímo rozhodnutím zdejšího soudu s odkazem na čl. 46 odst. 1 tzv. Procedurální směrnice 2013/32/EU, nebo aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.
10. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí. Zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si potřebné podklady. K námitce, že žalovaný jako podklad pro rozhodnutí použil konzulární informaci zastupitelského úřadu Kuby, žalovaný uvádí, že nemá zákonem stanovenou povinnost, jaké informace má použít, vyšel i z dalších zdrojů. Migrační zákon Kubánské republiky lze samozřejmě vzít jako podklad pro vydání rozhodnutí, stejně jako například zákon o nabývání a pozbývání občanství v zemi původu. Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR ze dne 14. 11. 2016 se týká vydávání nových cestovních pasů, prodlužování platnosti CP, prodloužení pobytu nad 24 měsíců, trvalého pobytu v zahraničí a dalších správních záležitostí, jedná se pouze o seznam konzulárních služeb pro kubánské občany v zahraničí. Žalovaný je přesvědčen o tom, že význam a trvalost změn situace v zemi původu žalobce dokládá časový odstup od novelizace kubánského migračního zákona. V této souvislosti odkazuje žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 369/2017 ze dne 14. 3. 2018. Dle žalovaného byly podklady zcela adekvátní, žalobce proti nim v době seznamování dne 30. 8. 2018 žádné námitky neměl. Jak vyplývá z použitých informací o zemi původu, v období od udělení doplňkové ochrany žalobci došlo na Kubě k podstatným a trvalým změnám v možnosti vycestování a návratů kubánských občanů do země původu a tito již automaticky nečelí závažným problémům dosahující intenzity ohrožení vážnou újmou dle § 14a zákona o azylu. Žalobci byla udělena doplňková ochrana pouze v souvislosti s opouštěním a návratem do země původu, nikoli z jiných důvodů. Proto žalobce patří k uváděné drtivé většině osob, kterým v případě návratu na Kubu žádné ohrožení vážnou újmou již nehrozí. Je sice pravdou, že v Kubánské republice není dodržování lidských práv v různých oblastech života na požadované úrovni, avšak každou žádost je třeba posuzovat individuálně. Žalobci byla v roce 2012 udělena a následně prodlužována pouze doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu na dobu určitou, proto musel být srozuměn i s možností, že tuto v souladu se zákonem nelze již následně prodloužit. Žalobce je plnoletý, praceschopný, bez závažných zdravotních obtíží, proto si může případně vybudovat na Kubě další svou existenci. Na Kubě žije jeho matka, v ČR žádné závazky nemá. Jelikož žádné orgány ČR neposkytují žádným kubánským

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

orgánům informace o tom, kdo na území ČR žádá o udělení mezinárodní ochrany, jsou i v tomto směru obavy žalobce neopodstatněné.

11. V replice žalobce opětovně uvádí, že dle něj žalovaný pochybil, pokud jím tvrzené změny právních předpisů nezohlednil již dříve při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany. Odkázal na zprávu Amnesty International o lidských právech na Kubě za rok 2017 ze dne 22. 1. 2018, dále závěry zprávy Freedom House o občanských a politických právech na Kubě za rok 2015 ze dne 27. 1. 2016, zprávu Human Rights Watch o lidských právech na Kubě za rok 2016 ze dne 12. 2. 2017 a zprávu MZV USA o stavu lidských práv na Kubě za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017, které dle žalobce shodně dokládají tamní špatnou situaci, pokud jde o dodržování lidských práv. Žalovaný porušil vypočtená ustanovení právních předpisů, jakož i Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V zemi původu nedošlo k podstatné a trvalé změně okolností.
12. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
13. Dne 19. 4. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany, kterou odůvodnil tím, že v ČR žije 7 let a chtěl by zde zůstat, nechce se vrátit na Kubu z důvodu tamního politického systému, má tam kvůli politice problémy.
14. Při pohovoru žalobce upřesnil, že doplňková ochrana mu byla udělena v říjnu 2011 z důvodu, že měl na Kubě problémy s policií. Od té doby se tam dle něj nic nezměnilo, je tam dokonce ještě větší represe. Informace o zemi čerpá od přátel nebo médií, příliš se ale o toto nezajímá. K dotazu, z čeho má v případě návratu konkrétní obavu, uvedl, že nemá přesnou představu, v ČR je již 7 let, z Kubu odešel jako mladý, neví, co by se mu tam přesně mělo stát. Obává se nicméně uvěznění nebo represe proti jeho osobě. Mají o něm určité nějaké informace. Osobně se žalobce setkal s tím, že jej navštěvovali úředníci z důvodu jeho politických názorů. Takto to dle něj na Kubě chodí, nejprve se člověkem, který s režimem nesouhlasí, zabývá úředník, poté již úředník na vládní úrovni a následuje vězení, to byl pro žalobce signál k odjezdu. Politicky se neangažoval, ale protestoval proti stávajícímu systému. Režim kritizoval ve škole, kde pracoval jako učitel, ale i doma, byl opakovaně zatčen, což bylo doprovázeno i fyzickým násilím a má k tomu i video. Bylo s ním vždy zahájeno vyšetřování, poté dostal pokutu a byl propuštěn, trestní vyšetřování ještě zahajováno nebylo. Důvodem zadržení mělo být, že je žalobce antiimperialista, že je placen z Miami. Naposledy byl zadržen v únoru či březnu 2011, asi tři měsíce před odjezdem, došlo k tomu, když byli s kamarády na pobřežní silnici v Havaně. Bylo mu řečeno, že je antiimperialista a antikomunista, byl zadržen, a poté mu byla uložena pokuta a byl propuštěn. Na Kubě má matku, kterou naposledy viděl, když mu bylo 13, otce ve 4 letech. S příbuznými není v kontaktu, jejich pomoci by v případě návratu využít nemohl. Na Kubě byl naposledy v roce 2011. V ČR nemá žádné vazby, pracuje bez smlouvy, stále hledá nějakou práci, proto neměl čas na dokončení kurzu češtiny. Uvažuje o žádosti o trvalý pobyt, ale nemá dostatečně dobrou znalost českého jazyka. Má nějaké zdravotní problémy, ale nemůže je řešit, protože nezaplatil zdravotní pojištění.
15. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

16. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s., soud jednání nepovažoval za nutné a účastníci řízení jej nepožadovali.
17. Podle § 14a zákona o azylu: „(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
18. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) *Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.* (2) *Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.* (3) *Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.* (4) *V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.*“
19. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu: „*Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*“
20. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu: „*Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již*

narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.“

21. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal. Žalobce neuvedl, jakých konkrétních pochybení se podle něj měl žalovaný v tomto ohledu dopustit, námitky formuloval pouze obecně bez vztahu ke konkrétním okolnostem svého případu. Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. K tomu soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57: *„[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Postup žalovaného požadavkům zákona i judikatury plně vyhověl.
22. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: *„Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“* (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: *„podle § 53a odst. 4 zákona o azylu se doplňková ochrana neprodlužuje.“*
23. Má-li žalovaný prodloužení doplňkové ochrany odepřít, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové. Rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“, kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu při první žádosti o mezinárodní ochranu. Jádrem prodlužovacího řízení podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnily okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací. Stěžejní důvody, jež dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že mezinárodní ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena.
24. K obdobným závěrům došel i Nejvyšší správní soud; své názory vyjádřil v právní větě k rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j.: 7 Azs 21/2011 – 57: *„Odnětí doplňkové ochrany podle §*

17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit. Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat“ původní rozhodnutí.“ Byť se judikát explicitně týká ustanovení § 17a zákona o azylu (vznik důvodů pro odejmutí doplňkové ochrany), musí se totožný způsob posouzení použít i u druhé kumulativní podmínky (žadatelé hrozí i nadále vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu).

25. Důvodem udělení doplňkové ochrany žalobci rozhodnutím ze dne 24. 1. 2012, č.j. OAM-340/LE-LE05-LE18-2011, bylo, že z informací o zemi původu žalobce dostupných v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný zjistil, že kubánskému občanu, který se na Kubu z ciziny vrátí až po platnosti turistického víza, ale před uplynutím jedenácti měsíců, nehrozí žádný trest podložený zákonem, zároveň by mu však jistě hrozily problémy při hledání zaměstnání a různé formy šikany ze strany úřadů a v případě návratu až po uplynutí 11 měsíců i riziko zadržení a uvěznění. Při návratu žalobce do vlasti by mohla být ohrožena jeho lidská důstojnost a nelze vyloučit, že by byl vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu ze strany kubánských státních orgánů. Žalobci byla tedy doplňková ochrana udělena výlučně v souvislosti s vycestováním a návratem do země původu. Tento důvod byl důvodem jediným, neboť azylově relevantní důvody ani důvody pro udělení doplňkové ochrany z jiné příčiny nalezeny nebyly, proto jiné tituly mezinárodní ochrany mu přiznány nebyly. Ze stejného důvodu byla poté žalobci mezinárodní ochrana opakovaně prodlužována.
26. Žalovaný na základě opatřených informací doplňkovou ochranu žalobci neprodloužil. Pro posouzení žádosti žalobce si obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Podklady shromážděné žalovaným zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou převážně z roku 2016 až 2018, tedy v době rozhodování (září 2018) byly přiměřeně aktuální. Žalobce se dne 30. 8. 2018 dostavil k seznámení s podklady, přičemž uvedl, že se s podklady seznamovat nechce, žádné námítky proti nim nevznese.“
27. Jelikož důvodem udělení doplňkové ochrany byly možné potíže žalobce v souvislosti s jeho návratem na Kubu, kde dříve docházelo k problémům při vycestování a návratu občanů do vlasti, zabýval se žalovaný situací tamních navracejících se občanů. Ohledně toho vycházel konkrétně z Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017, přičemž dovodil, že žalobci již při návratu nehrozí vážné nebezpečí postihu ze strany státních orgánů, neboť v drtivé většině případů již státní orgány obdobné případy neřeší.
28. Z Informace MZV ČR konkrétně vyplývá, že migrační zákon č. 1312 ze dne 20. 9. 1976 byl novelizován zákonem – dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012, kdy touto novelou došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky. Nová právní úprava rozšířila možnosti

kubánských občanů cestovat do zahraničí. V drtivé většině případů je nové znění zákona státními orgány Kuby respektováno. K opaku dochází v případě některých opozičních aktivistů. Ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. Kubánské orgány mají dobrý přehled o pobytu občanů, kteří Kubu v posledních letech opustili. V drtivé většině však úřady soustavně nesledují osoby, které se na Kubu vrací po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Ve většině případů se majetek emigrujících osob neznárodnuje.

29. K námitce žalobce, že z informací od žalovaného vyplývá, že k předmětné změně právních předpisů na Kubě došlo již v roce 2012, avšak žalovaný ji zohlednil až v nynějším rozhodnutí, ačkoli již předtím rozhodoval o prodloužení doplňkové ochrany žalobci v letech 2014 a 2016, soud uvádí, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, takový postup žalovaného nezakládá bez dalšího nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Obdobnou situaci posuzoval mimo jiné již i Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 6 Azs 369/2017 – 41 ze dne 14. 3. 2018: *„Skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a poté rozhodl o jejím neprodloužení, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012 (s účinností od počátku roku 2013), tedy před vydáním prvního rozhodnutí, kterým byla doplňková ochrana stěžovatelce udělena. Je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí. Pokud navíc v zemi původu dojde ke změně zákona, která může mít vliv na okolnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany, je na místě jistá obezřetnost správního orgánu ohledně zkoumání, zda se tato formální změna promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů. Tím spíše v případě Kubánské republiky, kterou nelze bez výhrad označit za demokratický právní stát, který za všech okolností respektuje práva svých občanů (jak vyplývá i z informací shromážděných žalovaným).“* (...) „Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracujícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému nelze v tomto postupu 6 Azs 369/2017 vytýkat pochybení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 27/2010 – 87).“ Městský soud v Praze se ze závěry ztotožňuje a odkazuje na ně, neboť skutkově jde o shodný případ – neprodloužení doplňkové ochrany z důvodu zániku obavy, že žadatel bude po návratu do země původu perzekuován.
30. Pokud jde o námitku týkající se konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR ze dne 14. 11. 2016, pak soud musí podotknout, že předmětný dokument se týká konzulárních služeb, které zastupitelský úřad Kuby svým občanům poskytuje, a popis jejich využívání. Jedná se např. o sňatek, rozvod, vydání nového cestovního dokladu, žádost o repatriaci atd. Nejedná se tedy o zprávu o bezpečnostní a politické situaci a úrovni dodržování lidských práv na Kubě, kterou by zastupitelský úřad zkresloval nebo měl důvod jakkoli zkreslit.
31. K tvrzením žalobce vycházejících ze závěrů Amnesty International za rok 2017, Human Rights Watch za rok 2016, Freedom House za rok 2015 a MZV USA za rok 2016 ohledně

situace na Kubě lze uvést, že potvrzují závěry žalovaného o nedodržování lidských práv na Kubě, avšak neuvádí nic o tom, jakým způsobem by mělo docházet k porušování konkrétně migračních předpisů. Žalovaný nepopírá, že situace v zemi není optimální, avšak žalobce neuvedl nic, z čeho by mělo vyplývat, že by konkrétně on měl čelit jakýmkoli problémům z důvodu návratu do země, jestliže jeho projevy nesouhlasu s režimem na Kubě neměly podobu aktivního politického postoje.

32. Pokud tedy jde o důvod, pro který byla žalobci doplňková ochrana udělena a následně opakovaně prodlužována, pak s ohledem na uvedené lze uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud na základě nově zjištěných informací shledal, že v zemi původu žalobce došlo k takovým trvalým a zásadním změnám, že již není zapotřebí doplňkové ochrany. Migrační předpisy se v Kubánské republice změnily a v naprosté většině případů k postihu navracejících se občanů nedochází.
33. Soud dává za pravdu žalobci, že v některých případech může být i nadále návrat kubánských občanů do vlasti problémem, jak to potvrzují i informace od žalovaného. Současně však platí, že toto se týká případů opozičních aktivistů, kdy existuje důvodná obava, že by v konkrétním případě mohl takový žadatel čelit potížím. To však v případě žalobce není. Žalobce neuvedl žádný důvod, proč by právě jeho případ měl být jakkoli výjimečný, nezmínil žádné důvodné obavy z návratu. V celé řadě případů bylo naopak opakovaně judikováno, že návrat žadatelů na Kubu je možný. K tomu soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Například lze zmínit výše uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 369/2017 – 41 ze dne 14. 3. 2018, dále usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 446/2019 – 48 ze dne 2. 7. 2020 či usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 83/2020 – 52 ze dne 19. 8. 2020.
34. K odkazu žalobce na rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 Az 68/2017- 58 ze dne 11. 9. 2018 soud uvádí, že v tomto případě byly u žalobce předně dány odlišné skutkové okolnosti, kdy mimo jiné zmiňoval potíže týkající se jeho sexuální orientace a dále, že jeho rodinní příslušníci jsou disidenty. V původním rozhodnutí bylo u tohoto žalobce mimo jiné zkoumáno, zda mu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání z důvodu, že žádal v cizí zemi o azyl. Byla konstatována nebezpečnost žalobcova návratu kvůli politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Kubě. Jediným konkrétním důvodem, proč byla žalobci v původním řízení doplňková ochrana udělena, bylo v tomto případě požádání o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Zdejší soud žalovanému vytkl, že jeho rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany nebylo příliš precizní a především shledal, že žalovaný se v rozhodnutí o jejím neprodloužení dostatečně nezabýval tím, zda v zemi skutečně došlo k podstatným a trvalým změnám a rovněž nebyly dostatečně objasněny některé skutkové okolnosti věci. V případě žalobce však toto žalovanému vytknout nelze, neboť ten se věnoval jeho posouzení uvedených skutečností dostatečně, a jak bylo již uvedeno, zabýval se všemi tvrzeními žalobce.
35. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013 č. j. 6 Azs 15/2013 – 35: „*Jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (§ 53a odst. 4 zákona o azylu) vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě*

kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod.“ Žádné takové důvody však u žalobce dány nejsou.

36. Ke konkrétním tvrzeným důvodům prodloužení doplňkové ochrany soud uvádí následující. Žalobce sice při pohovoru k nynější žádosti o prodloužení doplňkové ochrany uváděl celou řadu skutečností, kdy se domnívá, že měl ve vlasti potíže v souvislosti s vyjadřováním politických názorů, avšak soud nepřehlédl, že žalobcem tvrzené skutečnosti jsou značně odlišné od těch, které uváděl v původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což zavdává pochybnosti o důvěryhodnosti jeho výpovědi. Jakkoli je samozřejmé, že se tvrzení s takovým časovým odstupem mohou odlišovat v detailech, podstata azylového příběhu by měla být zachována. Žalobce však uvádí řadu skutečností značně odlišně.
37. Významně se liší okolnosti jeho odjezdu z Kuby a odlišně popsal především i své dosavadní potíže v souvislosti s vyjadřováním svých názorů. Pokud jde o odjezd z vlasti, tak ten měl být dle původního vyjádření motivován ekonomickými důvody, kdy měl odjet kvůli své rodině, přičemž vyjádřil přání, aby za ním mohla rodina přijet do ČR. Pokud jde o tyto rodinné vazby, v původní žádosti sdělil, že na Kubě má matku, ženu a dceru, přičemž očekává narození ještě dalšího dítěte, otce údajně nikdy neviděl. Z kontextu druhého pohovoru, kdy hovoří o tom, že ženě nic neřekl a že se hodlá ekonomicky postarat o rodinu (děti, ženu), lze dovodit, že se mělo jednat o manželku, nikoli jen družku. Při nynějším pohovoru uvedl, že na Kubě má matku, otce, kterého neviděl od 4 let a žádné další vazby tam nemá. Žalobce tedy nově vůbec nezmínil, že se na Kubě nachází jeho děti a žena, o své rodině se nově vůbec nevyjadřuje, ačkoli mělo jít původně o důvod odjezdu.
38. K ekonomickým důvodům lze poznamenat, že nejsou pro udělení doplňkové ochrany relevantní v žádném případě. K tomu soud odkazuje například na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 37/2018 – 33 ze dne 16. 5. 2018, kde Nejvyšší správní soud připomněl, že: *„institut mezinárodní ochrany není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na mezinárodní ochranu založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ mezinárodní ochranu neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60).“* Nadto nelze ani říci, že by žalobce svou ekonomickou situaci za dobu, co pobývá v ČR, nějak pozitivně změnil. Uvedl naopak, že nemá dostatečné prostředky, aby si uhradil kurz českého jazyka a mohl tak zažádat o trvalý pobyt. Má neustále problém najít si práci a nezaplatil ani zdravotní pojištění.
39. Původně sdělil, že důvodem odchodu z Kuby též bylo, že nemohl nic říkat a nic dělat, a že provozoval sport. Údajně byl ve vězení a bylo mu řečeno, že když se sportem nepřestane, půjde tam znovu. Jeho problémy vznikly tak, že působil ve sportovním klubu, kritizoval politický režim a ostatní spoluhráči mu vyhrožovali, že jej udají. Na Kubě byl odsouzen nejprve k domácímu vězení, a poté k odnětí svobody. K prvnímu odsouzení došlo kvůli tomu, že se v kavárně bavil s cizinci, přičemž byl přistižen policií, které řekl, co si opravdu myslí. Ve vězení skončil kvůli roztržce se svým trenérem, ke které došlo tak, že si žalobce měl stěžovat na tamní podmínky, a poté měl trenéra napadnout. Měl ještě další potíže s policií kvůli tomu, že pracoval na černo.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

40. Při pohovoru v roce 2011 uvedl, že odjezd z Kuby realizoval tajně, konkrétně tím, že prodal automobil, aby získal peníze. Ty dal člověku, který měl kontakt na imigračním úřadě, 6 měsíců pak čekal na vyřízení povolení. Cestovní pas si opatřil následně legálně. Za vycestování zaplatil, neměl proto problémy. Uvedl, že návratu se obává proto, že by mohli přijít na to, že s ohledem na záznamy v trestním rejstříku by povolení k vycestování nedostal, měl ho jen díky tomu, že za něj zaplatil.
41. V nynější „verzi“ azylového příběhu žalobce nově uvádí, že se obává uvěznění nebo represe proti jeho osobě, neboť se domnívá, že o něm mají určité nějaké informace. Osobně se žalobce setkal s tím, že jej navštěvovali úředníci z důvodu jeho politických názorů. Politicky se neangažoval, ale protestoval proti stávajícímu systému. Režim kritizoval ve škole, kde pracoval jako učitel tělesné výchovy, kde měl problémy s vedoucím školy. Byl opakovaně zatčen, což bylo doprovázeno i fyzickým násilím. Naposledy byl zadržen asi tři měsíce před odjezdem, bylo mu řečeno, že je „antiimperialista“ a antikomunista, byl zadržen, a poté mu byla uložena pokuta a byl propuštěn. Bylo s ním vždy zahájeno vyšetřování, poté dostal pokutu a byl propuštěn, trestní vyšetřování ještě zahajováno nebylo. Důvodem zadržení mělo být, že je žalobce „antiimperialista“, že je placen z Miami. Doplnková ochrana mu měla být udělena v říjnu 2011 z důvodu, že měl na Kubě problémy s policií. Od té doby se tam dle něj nic nezměnilo, je tam dokonce ještě větší represe. Informace o zemi čerpá od přátel nebo médií, příliš se ale o toto nezajímá. K dotazu, z čeho má v případě návratu konkrétní obavu, uvedl, že nemá přesnou představu, v ČR je již 7 let, z Kuby odešel jako mladý, neví, co by se mu tam přesně mělo stát.
42. Z tvrzení žalobce shodně vyplývá, že si na Kubě stěžoval na obecné poměry v zemi a tamní politickou situaci. Při původním pohovoru však popsal své potíže přesněji, přičemž vyšlo najevo, že měl napadnout svého trenéra a mimo jiné též nelegálně pracoval. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se jednalo o vyhrožování a narušování veřejného pořádku. V dřívějším pohovoru také uváděl, že obavu z návratu má proto, že z vlasti odjel na povolení, které si zaplatil, jelikož jinak by jej z důvodů trestních záznamů patrně nezískal. Nově tuto obavu neuvedl a vyzdvihuje spíše fakt, že byl na Kubě opakovaně zadržován policií za to, že si opakovaně na vše, včetně tamního politického systému, stěžoval a byl označen za antikomunistu. Trestní stíhání s žalobcem zahájeno nikdy nebylo.
43. Žalovaným bylo zjištěno, že nové znění migračních předpisů je ze strany úřadů respektováno. Ke svévolnému výkladu zákona dochází jen v případě některých opozičních aktivistů. I kdyby byla pravdivá současná tvrzení žalobce o jeho kritice kubánského politického režimu a obecných poměrů, pak ani z nich nevyplývá, že by žalobce mohl být označen za opozičního aktivistu, u kterých nejsou vyloučeny problémy, neboť skutečnost, že by se žalobce vyjadřoval kriticky ve škole či doma není natolik intenzivní, aby bylo možné ji vyhodnotit jako opoziční aktivitu. Za takovou nelze označit ani tvrzené problémy s policií. Žalobce také z Kubánské republiky vycestoval bez jakýchkoli problémů se státními orgány. Pokud by státní orgány měly o žalobce zájem, pak by jeho vycestování nemělo patrně takto zcela hladký průběh.
44. V řízení o udělení doplnkové ochrany nebylo shledáno, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován z důvodu svých politických názorů. Žalovaný naopak adekvátně s ohledem na tvrzení žalobce konstatoval potíže, které zaznamenal s policií, se týkaly toho, že žalobce opakovaně narušoval veřejný pořádek, kdy mimo jiné napadl svého trenéra po slovní

roztržce, kdy žalobce kritizoval podmínky na Kubě. Žalobce v posledním pohovoru uvedl, že neví, jaké má vlastně z návratu na Kubu obavy, co by se mu tam mělo konkrétně stát. Domnívá se, že by tam mohl být uvězněn, protože za to být proti režimu, je možné jít do vězení, avšak soud má shodně s žalovaným za to, že jde spíše o spekulativní úvahy žalobce, které se nezakládají na konkrétních skutečnostech. Žalobce nově zcela vynechal, že jeho obavy pramení z možného uvěznění z důvodu, že povolení k vycestování si zaplatil. Rovněž se odlišuje i výpověď žalobce, pokud jde o jeho údajné uvěznění, neboť nově uvedl, že za ním domů přišel policista, poté by již přišel úředník na vládní úrovni a následovalo by vězení. Nově uvádí, že opakovaně měl být zadržován policií a že měl konflikt s vedoucím školy, kde pracoval jako učitel tělocviku. Původně přitom sdělil, že se měl kriticky vyjadřovat ve sportovním oddíle, fyzicky napadnout trenéra a měl se dopustit narušování veřejného pořádku a vyhrožování.

45. Žalovaný vyhodnotil zcela adekvátně, že u žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) - d) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nebyl naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.
46. Pokud žalobce namítá, že v ČR žije dlouhodobě, není tato skutečnost též relevantní. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Pokud žalobce hodlá v ČR legalizovat svůj pobyt, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli podle zákona o azylu. K tomu lze také doplnit, že žalobce se dopouštěl v minulosti trestné činnosti, za kterou byl odsouzen v roce 2013. V průběhu správního řízení bylo také zjištěno, že je žalobce podezřelý ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, a dále se měl dopustit krádeže oblečení v obchodě. Žalovaný tuto protiprávní činnost žalobce zohlednil toliko v tom smyslu, že tato činnost není rozhodně dokladem o jakékoli integraci žalobce v ČR. Nelze také přehlédnout, že v roce 2011 byla u žalovaného při cílené kontrole v přijímacím středisku zjištěna hotovost 11 210 EUR, o kterých tvrdil, že jsou jeho přítelkyně. Účelem kontroly hotovosti bylo, že majetkové poměry žalobce zatajil a tak nebyl povinen hradit náklady za pobyt v zařízení. Jak uvedeno v bodě 37 rozsudku, není zřejmé, zda žalobce měl mít v zemi původu manželku nebo přítelkyni. Pokud měl mít žalobce na Kubě těhotnou manželku s již jedním dítětem, které hodlal živit příjmem v cizině a kvůli nim vycestoval, aby je lépe zajistil, potom přítomnost další ženy, která by žalobci svěřila takovou částku, nepodporuje věrohodnost tvrzení žalobce. Pokud by majetnou přítelkyní byla ona „mužer“ (španělsky žena), kterou uvedl při prvním pohovoru dne 23. 11. 2011, byly by poměry žalobce, resp. jeho rodiny ve smyslu přítelkyně a děti, jiné, než tvrdil - za vycestování zaplatil úplatek

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2 000 USD, na což mnoho let těžce pracoval, nic si nekupoval a prodal auto, aby k úsporám získal peníze na úplatek. Pokud totiž dle žalobce na Kubě je 2 000 USD „hrozně moc peněz“, potom 11 210 EUR je násobně více peněz. I díky výše uvedeným rozporům, např. záměně rolí, kdy namísto sportovce a trenéra se v azylovém příběhu objevuje učitel tělocviku a ředitel školy, má soud za to, že byť jsou sportovní kulisy zachovány, věrohodnost žalobce a jeho azylového příběhu je natolik nízká, že je lze označit za nevěrohodné.

47. Žalovaný se zabýval též tvrzenými zdravotními potížemi, které žalobce specifikoval jako pískání v uších. Toto žalobce sám sdělil, že nijak neléčí, z důvodu, že nemá uhrazeno zdravotní pojištění. Žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl nic o tom, že by tyto potíže pro něj měly být nějakého závažnějšího charakteru, neuváděl, že by jej mělo omezovat v jeho každodenních aktivitách, ani že by na Kubě neměl možnost se s těmito problémy případně léčit. Žalovaný ani tyto potíže jakkoli relevantní neshledal.
48. V případě žalobce nejsou dány důvody pro prodloužení doplňkové ochrany. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. listopadu 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.